

МАРК ЛЕВІ

МІЖ НЕБОМ
І ЗЕМЛЕЮ

РОМАН

MARC LEVY

ET SI C'ÉTAIT
VRAI...

Roman

МАРК ЛЕВІ

МІЖ НЕБОМ І ЗЕМЛЕЮ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.133.1
ЛЗ6

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Levy M. Et si c'était vrai... : Roman / Marc Levy. —
Paris : Robert Laffont, 2003. — 268 p.

www.marclevy.info

Переклад з французької *Катерини Пітик*

Дизайнер обкладинки *Вікторія Дорошенко*

ISBN 978-617-12-7503-4 (PDF)
ISBN 978-617-12-6276-8
ISBN 978-2-221-10095-0 (фр.)

© Éditions Robert Laffont, 2000
International Rights Management: Susanna Lea Associates
© Неміро Ltd, видання українською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

Для Луї

Літо 1996 року

На нічному столику зі світлого дерева щойно задзеленчав маленький будильник. Було пів на шосту ранку, і кімната купалася в золотому сяйві, яким могли палахкотіти лише світанки Сан-Франциско.

Усі мешканці спали: собака Калі — розпластана на великому килимку, а Лорен — загорнута в теплу ковдру посеред величезного ліжка.

У квартирі Лорен панувала неймовірна ніжність. Розташоване на останньому поверсі вікторіанського будинку на Грін-стрит, її помешкання складалося з кухні-вітальні в американському стилі, гардеробної, великої спальні й просторої ванної кімнати з віконцем. Світло-жовтий паркет із широкими дошками вкривав майже всю квартиру, тільки підлогу ванної було пофарбовано в чорно-білі квадрати. Білі стіни оздоблювали антикварні малюнки, придбані в галереях Юніон-сквер, а стелю обрамлювала вишукана дерев'яна різьба, створена руками талановитого столяра на початку століття. Лорен підкреслила її карамельною барвою.

Кілька кокосових килимків, обшитих бежевим джутом, лежали в кутках вітальні, їдальні та біля каміна. Навпроти вогнища гостинно розташувався диван зі світло-

коричневим бавовняним покриттям, що так і вабив уместитися зручніше. Такі-сякі меблі ховалися в тіні гарненьких ламп із абажурами плісе, які власниця купувала по одному протягом останніх трьох років.

Ніч минула дуже швидко. Лорен, інтерн у лікарні «Сан-Франциско Меморіал», була змушена попрацювати понад звичну добу через пізне прибуття жертв великої пожежі. Перші машини швидкої завили біля санітарного боксу за десять хвилин до кінця її зміни, тож дівчина, не гаючи часу, взялася розподіляти поранених у різні підготовчі відділення під зневіреними поглядами колег. Вона віртуозно оглядала кожного пацієнта за кілька хвилин, чіпляючи на нього кольоровий ярлик, де зазначала важкість стану постраждалого, ставила йому попередній діагноз, призначала аналізи й спрямовувала санітарів до потрібного відділення. Розподіл шістнадцяти осіб, що прибули між північчю та чвертю на першу, завершився рівно о пів на першу, тож спеціально викликані хірурги змогли розпочати перші за цю ніч операції вже за п'ятнадцять хвилин перша.

Лорен допомагала хірургові Фернштейну дві операції поспіль і повернулася додому тільки після прямого наказу лікаря, який зауважив, що втома позбавляє її уважності, а тому ставить під загрозу здоров'я пацієнтів.

Посеред ночі дівчина виїхала з лікарняного паркінгу за кермом «тріумфа», швидко прямуючи порожніми вулицями додому. «Я дуже стомлена, а їду надто швидко», — повторювала вона собі щохвилини, борючись зі сном. Та самої думки про перспективу повернутися до лікарні — тільки не за куліси, а просто на сцену — вистачало, щоб не змикати очей.

Скориставшись пультом, Лорен відчинила двері гаража й запаркувала там свою стару автівку. Проминувши коридор, дівчина хутко помчала вгору головними сходами, раз у раз перескакуючи сходинки, а коли зайшла додому, зітхнула з полегшенням.

Стрілка годинника над каміном показувала пів на третю. Лорен скинула одяг на підлогу посеред просторої вітальні. Як мати вродила, вона рушила до кухні — приготувати чаю. У баночках, які прикрашали полиці, зберігалися різні види трав, неначе кожна частина дня потребувала особливого аромату настоянки. Дівчина поставила чашку на нічний столик, заповзла під теплу ковдру й миттєво заснула. Цей день виявився надто довгим, а наступний передбачав ранній підйом. Лорен вирішила скористатися тим, що її два відгули нарешті збігаються з офіційними вихідними, тому погодилася навідати друзів у Кармелі¹. Звісно, можна було б поспати трохи довше, виправдовуючись хронічною втомою, однак Лорен нізащо не хотіла відмовлятися від раннього пробудження. Вона обожнювала зустрічати світанки на дорозі вздовж Тихого океану, що з'єднує Сан-Франциско із затокою Монтерей.

У напівсні дівчина навпомацки знайшла кнопку, що вимикає дзеленчання будильника. Лорен потерла очі стиснутими кулачками й кинула перший погляд на Калі, що розляглася на килимі.

— Не дивися на мене так, я вже не належу цьому світові.

¹ Кармел (англ. Carmel, повна назва — Carmel-by-the-Sea) — містечко на березі Тихого океану в окрузі Монтерей, штат Каліфорнія. (*Тут і далі примітки перекладача, якщо не зазначено іншого.*)

Почувши голос господині, собака квапливо обійшла навколо ліжка й поклала голову їй на живіт.

— Дівчинко, я тебе залишаю лише на два дні. Мама провідає тебе близько одинадцятої години. Посунься, я встану й дам тобі поїсти.

Лорен випростала ноги, солодко позіхнула, простягнувши руки до неба, і стрибнула.

Скуйовдивши волосся, вона обійшла стільницю, відчинила холодильник, знову позіхнула, а тоді витягла масло, варення, тости, консерви для собаки, відкритий пакет прошуто, шматочок гауди, кухлик кави, два глечики з молоком, креманку яблучного пюре, два натуральних йогурти, кашу й половину грейпфрута; інша половинка лишилася на нижній полиці. Калі поглянула на господиню, кілька разів похитавши головою, тож Лорен зиркнула на неї й вигукнула:

— Я голодна!

Як і зазвичай, спершу вона приготувала сніданок для улюблениці, виклавши його у важку керамічну мисочку.

А потім насипала поїсти собі й умостилася за столиком. Звідти вона могла, ледь повернувши голову, милуватися Саусаліто і будиночками, які рясніли на пагорбах, мостом «Золота Брама», що, ніби струна, поєднав два береги затоки, риболовецьким портом Тібурона, а нижче — каскадами дахів, які простяглися аж до Марини¹. Лорен широко розчинила вікно — у місті панувала повна тиша. Світанкову млість порушували тільки змішані з криками мартинів туманні горни великих вантажних човнів, що прямували до Китаю. Дівчина

¹ Марина — район у Сан-Франциско.

ще раз потягнулась і жваво накинулася на сніданок, гідний Гаргантюа. Напередодні забракло часу, тож вона не встигла повечеряти. Дівчина тричі намагалася полачувати сандвічем, однак щоразу дзеленчав її пейджер, повідомляючи про прибуття чергового пацієнта, що потребує невідкладної допомоги. Коли Лорен натрапляла на знайомих, що розпитували її про життя, то відповідала лише одне: «Кваплюся». Ум'явши левову частку сніданку, вона поставила тарілку в раковину й рушила до ванної.

Лорен провела пальцями по дерев'яних жалюзі, аби їх прикрити, скинула до ніг білу бавовняну сорочку й ступила під душ. Потужний струмінь теплої води остаточно її розбудив.

Вийшовши з-під душу, вона обгорнула рушник навколо талії, лишаючи ноги й груди оголеними. Скорчила в дзеркало мармизку й вирішила зробити легкий макіяж. Надягла джинси, сорочку, скинула джинси, вбралась у спідницю, скинула й спідницю та повернулася до джинсів. Лорен витягла з шафи циліндричну тканинну сумку, кинула туди кілька речей, предмети гігієни — і зрозуміла: тепер вона нарешті готова до вихідних. Озираючись, вона поглянула на безлад, що панував у квартирі, — на розкидані рушники, посуд у раковині, незастелене ліжко, — а тоді голосно й рішуче звернулася до всіх своїх речей:

— Нічого не кажіть і не бурчіть. Я завтра раніше повернуся й поприбираю за весь тиждень!

Потім Лорен схопила олівець і клаптик паперу й написала записку, яку причепила до дверцят холодильника великим магнітом-жабкою:

*Мамо,
дякую за собачку. Головне — нічого не прибирай,
я все зроблю, коли повернуся.*

*Калі забери від тебе в неділю, близько п'ятої ве-
чора. Люблю тебе.*

Твоя улюблена лікарка

Лорен накинула пальто, ніжно погладила по голівці Калі, поцілувала її в лоб і зачинила двері квартири.

Вона спустилася великими сходами, вийшла надвір, щоб потрапити в гараж, і заскочила у свій старий ка-бріолет.

— Поїхала, я поїхала, — повторювала вона. — По-вірити не можу, це ж справжнє диво! Головне, щоб ти захотіла завестися. Звісно, можеш кашлянути ще раз, але тоді я заллю твій двигун сиропом, перш ніж викинути тебе на звалище, і заміню тебе новенькою, оснаще-ною електронікою автівкою, без пусковика і примх хо-лодними ранками, ти зрозуміла? Заводься!

Мабуть, стару англійку щиро вразила промова влас-ниці, адже її двигун завівся з першого оберту ключа. Ви-мальовувався вдалий день.

Лорен повільно зрушила з місця, аби не розбудити сусідів. Грін-стрит — мальовнича вулиця, обрамлена деревами й будинками. Тут люди знають одне одного, не наче в селі. Проминувши шість перехресть до авеню Ван-Несс, однієї з двох найбільших артерій міста, дівчина довела швидкість до максимальної. Бліде світло, сповнюючись барвами за лічені хвилини, поволі пробуджувало сліпучі обриси міста. Машина стрімко мчала порожніми вулицями, а Лорен насолоджувалася хмільною миттю. Схили Сан-Франциско мають особливий хист — дарувати запаморочення.

Крутий поворот на Саттер-стрит. Шум і деренчання в кермовій передачі. Різкий спуск до Юніон-сквер, на годиннику — шоста тридцять, із касетного магнітофона ллється гучна музика. Лорен щаслива як ніколи. Можна забути про стрес, лікарню та обов'язки. Ці вихідні належатимуть тільки їй, і дівчина не має наміру гаяти ні хвилини. На Юніон-сквер спокійно. Уже за кілька годин тротуари повнитимуться туристами й містянами, що скупуватимуться в магазинах навколо площі. Один за одним мчатимуть канатні трамваї¹, засяють вітрини,

¹ Канатний трамвай — один із видів громадського транспорту в Сан-Франциско й одна із цікавинок міста. Це гібрид трамвая з фунікулером і канатною дорогою.

довгий ланцюжок машин застрягне біля в'їзду до центрального паркінгу, схованого між садами, в яких музичні гурти продаватимуть ноти й приспіву за центи й долари.

Цієї світанкової хвилини панує тиша. Темніють згаслі вітрини, кілька волоцюг іще сплять на лавках. Охоронець паркінгу дрімає у своїй вартівні. «Тріумф» пожирає асфальт у ритмі руху важеля перемикавання передач. Світлофор горить зеленим, і Лорен сповільнюється до другої швидкості, аби краще розрахувати поворот на Полк-стріт — одну з чотирьох вулиць, розташованих навколо площі. Убрана в хустину замість шолома і сп'яніла від емоцій, вона здійснює крутий віраж перед величезним фасадом будівлі «У Мейсі». Бездоганна крива; шини легенько поскрипують, долинає дивний шум, ритмічні постукування — усе відбувається дуже швидко, — і вже вони спілітаються, плутаються, розсипаються.

Раптовий удар! І час завмирає. Кермо й колеса більше не розуміють одне одного, зв'язок остаточно втрачено. Машина летить убік і ковзає по ще вологому шосе. Обличчя Лорен напружується. Її руки стискають аж надто слухняне кермо, ладне безкінечно обертатись у порожнечі, яка ставить хрест на цьому дні. «Тріумф» продовжує їхати, час, здається, знову віднаходить свій ритм, а тоді раптом потягується, ніби від довгого позіхання. У Лорен іде обертом голова, але насправді це весь навколишній світ крутиться із запаморочливою швидкістю. Машина уявила себе дзигною. Колеса різко б'ються об тротуар, капот підскакує і, врізавшись у пожежний гідрант, продовжує задиратися до неба. Останнім зусиллям автомобіль обертається навколо своєї осі та виштовхує водійку, що враз стала заважкою для таких піруетів, які кидають виклик законам гравітації.